

Arnhem, 28 april 2024

Lieve Quaker en Vida,

Twee koninklijke paarden die door London draven;
dat de waarheid vreemder kan zijn dan een kinderlied
bewezen Quaker en Vida door woensdag op hol te slaan
en in hun stormloop vanuit *Buckingham Palace*
een dubbeldekker en een *london cab* te verwoesten.

De paarden waren twee unieke vormen van continuïteit in de ruimte.

Een vreemde zin, ja. Het is de titel van een futuristisch beeld van Umberto Boccioni,
dat de wervelingen van een bewegend mens probeert te vangen.

Ik bestelde er een replica van, zodat het brons in miniatuur
nu als presse-papier op mijn bureau 'de unieke vorm van continuïteit in de ruimte' uithangt.

Ondertussen probeerde ik mijn eigen continuïteit in de ruimte te waarborgen
door met antiwallencrème het verouderingsproces te vertragen.
Ik smeerde het goedje in mijn ogen en vertroebelde zo mijn blik.
Het was onbedoeld, maar de man die in soft-focus vanuit de spiegel naar me keek
zag er wel jaren jonger uit, of in ieder geval minder afgetobd dan ik.

Soms moet je de wereld minder scherp zien om je glimlach te behouden.

De achterband van de bakfiets was kapot
en omdat de fietsenmaker bovenop de heuvel zit, een wrede speling van het lot,
moest ik het ding de geitenbult op slepen.

Sowieso hebben heuvels in Arnhem de neiging zich omhoog te plooiën
op de momenten dat je de zwaartekracht liever zou mijden
en zo worstelde ik met mijn sisyphusfiets in de strijd tegen de top.

Ik fantaseerde erover het rijwiel in te ruilen voor een paard,
die weliswaar meer ruimte in het schuurtje inneemt,
maar zelden kampt met lekke band of een defect achterlicht.

Een paard als unieke vorm van continuïteit in de ruimte.

Boccioni verbeeldde trouwens ook vele paarden, in futuristische penseelvoering,
wild en dynamisch; meer de bewegingen van het paard dan het paard zelf,
in de poging het vuur en de snelheid van het dier vast te leggen -
een contradictie in zichzelf, want wie snelheid vastlegt zet het stil.

Het laatste model in Boccioni's leven,
wellicht beu vastgelegd te worden,
verlangend naar koninklijk galop door Londen,
wierp hem uit het zadel en vertrappelde hem;
niet de eerste kunstenaar die ten onderging aan zijn muze.

Hij werd drieëndertig, Boccioni, de leeftijd van mijn spiegelbeeld -
zolang mijn lenzen zijn verwaasd met antiwallencrème tenminste,
ook ik ben een unieke vorm van continuïteit in de ruimte.